

Р'таръ стигна Милошъ и прибра много бѣжанцы при себе си, кои-то бѣха преди прибѣгнали отъ сѣрбскѣ странѣ при тѣхъ, а прочи-тѣ разпѣди така что ся невидѣ ни единъ съ единъ; и така не само че имъ взѣха пленъ-тѣ, нѣ и тѣхно-то собствено имѣние, сиречь всичко-то имъ оружие и топове-тѣ имъ паднаха на Сѣрби-тѣ въ рѣцѣ-тѣ. Сѣрби-тѣ тукъ немилно изсѣкоха толкова Турцы, догдѣ-то най-после Милошъ, като ся съжели, невзпрѣ огонь-тѣ на свои-тѣ другове, като имъ повика: *„стигасте, стигасте братія, въ иля-то Божие! Ако още съчете, ще бѣде ерѣхота!“* Казвать, че е чудеса было тукъ, сиречь като че ся е была и сама-та природа подигнала връхъ Турцы-тѣ. Сѣрбски-тѣ войници имъ дошле тукъ вече до главы-тѣ; Сѣрбкины-тѣ сѣ ги съ сопы-тѣ и хурки-тѣ си били и гонили да ги ловѣтъ, гдѣ-то кого сѣ видѣли и намѣрили изъ горѣ-та. Мнозина отъ тѣхъ като сѣ бѣгали и приминували покрай нѣкои стрѣмны мѣста, земля-та потърсена отъ непрестано-то причиване тук-тамъ чрезъ множество-то на концы-тѣ, сронявала ся и заравляла по стотинѣ Турцы на единъ пѣтъ.

На другъ-тъ сутрень следъ тажъ славѣж за Сѣрбы-тѣ побѣдѣ, Милошъ нарѣди да му привѣдѣтъ презъ тоя день заробены-тѣ Турцы, и закани ся съ най-строга наказание на всѣкого, кой-то го непослуша. И до нѣколко часа быле сѣ вече всички заробени предъ кащѣ-та му. Тогда постара ся той за довольно число кола, натовари на тѣхъ ранени-тѣ, жени-тѣ и дѣца-та турски, и проводи ги въ най-голѣмо спокойствие въ Ужицѣ при турскій войводѣ, и да идѣтъ